

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: J. E. H., narozen „X“
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2020, č. j. KRPU-167716-66/ČJ-2020-040022-DB-ZZ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 12. 2020, č. j. KRPU-167716-66/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovená rozhodnutím žalované ze dne 4. 11. 2020, č. j. KRPU-167716-52/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, o 38 dnů, tj. do 14. 1. 2021.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s nezbytností prodloužení jeho zajištění, jelikož v jeho případě postačuje uložení mírnějšího opatření, tj. zvláštního opatření dle §123b zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce zajištění představuje nejzazší prostředek, kterým může být zasaženo do jeho práva na osobní svobodu. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74 a nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že uložení některého ze zvláštních opatření by bylo nedostatečné a má za to, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení některého z mírnějších opatření. Dále žalobce uvedl, že žalovaná se měla s nemožností uložení zvláštních opatření vypořádat jednotlivě a ne jen obecným konstatováním o jejich neúčinnosti z důvodu žalobcova vědomého nerespektování právního řádu České republiky. Dle žalobce mohla žalovaná uložit žalobci povinnost osobně se hlásit na policii ve stanovené době a dále se žalovaná nedostatečně zabývala skutečností, že na území České republiky se zdržuje žalobcova přítelkyně a jeho dcera, přičemž uvedl jejich adresu a nemá tedy důvod se skrývat.
3. Žalobce v žalobě namítal, že jeho zajištěním bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, přičemž žalovaná se nezabývala intenzitou zásahu do vztahu žalobce s jeho přítelkyní E. K. a s jeho nezletilou dcerou M. F. K. Dle žalobce, konstatování žalované, že žalobce s E. K. nevedou rodinný život, se zakládá pouze na domněnkách žalované. Zajištění žalobce má také vliv na práva jeho dcery M. F. K., která nemůže se svým otcem trávit čas.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že žalobce napadá rozhodnutí o prodloužení zajištění ze stejných důvodů jako při podání žaloby proti prvotnímu rozhodnutí o jeho zajištění a svá tvrzení nedoplnil žádnými novými skutečnostmi. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl a dále především uvedla, že pobytová historie žalobce snižuje jeho důvěryhodnost, přičemž lze stěží uvěřit, že by žalobce respektoval zákon a vyčkal na rozhodnutí v dublinském řízení, když po celou dobu svého nelegálního pobytu v Evropě žádná rozhodnutí nerespektoval, cestoval po Evropě bez platného cestovního dokladu a oprávnění a dopouštěl se i trestné činnosti. Podotkla, že cílem jeho cesty bylo zajistit si lepší ekonomický život v Evropě, přičemž Evropu opustit nechce. Zdůraznila, že v řízení o zajištění měla pouze 48 hodin na vydání rozhodnutí, avšak i v takové časové tísní provedla posouzení s ohledem na tvrzení žalobce o jeho přítelkyni a dceři, a to jak na str. 5 a 6 prvotního rozhodnutí o zajištění, tak v napadeném rozhodnutí na str. 8 a 9. Údaje žalovaná ověřila i v databázích, ale nikde nejsou záznamy o tom, že žalobce je otcem nebo že je hlášen ke společnému pobytu na území. Nadto žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že se jedná o krátkodobé zajištění v řádu týdnů, kdy poté bude případně žalobce v rámci dublinského řízení přemístěn do Německa, což mu neznemožňuje kontakt s E. K. Žalovaná rovněž podotkla, že k seznámení žalobce a E. K. došlo v době nelegálního pobytu žalobce, a tudíž musel Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce počítat s tím, že se v budoucnu bude muset vypořádat s vyplývajícími negativními následky, tedy že bude muset opustit území členských států Evropské unie. Podotkla, že paní E. K. neuvedla žalobce jako otce své dcery v rodném listě a žalobce rovněž není hlášen na společné adrese v Mostě, kterou žalobce oznámil, přičemž E. K. je se svou dcerou hlášena v Lounech. Současně i žalobce potvrdil, že s ním paní K. odmítla jít na cizineckou policii, kam se chtěl dostavit a řešit svoji pobytovou situaci.

5. Žalovaná doplnila, že o komplikovanosti vztahu žalobce s E. K. svědčí rovněž skutečnost, že přítomnost žalobce, jakožto cizince pobývajícího na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, oznámila policii právě E. K. Žalovaná s odkazem na § 15a zákona o pobytu cizinců zdůraznila, že prohlášení žalobce, že je rodinným příslušníkem občana Evropské Unie samo o sobě nemůže mít za následek nemožnost žalobce zajistit. Doplnila, že vztah žalobce a E. K. rovněž nelze na základě zjištěných skutečností považovat za trvalý partnerský vztah. Žalovaná shrnula, že pobytová historie žalobce neposkytovala dostatečnou záruku, že by žalobce nadále nepokračoval ve svém nelegálním pobytu v rámci EU. Žalovaná sdělila, že zhodnocení aplikace zvláštních opatření podrobně popsala na str. 7 a 8 prvotního rozhodnutí o zajištění a také na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí, kde došla k závěru, že žalobce je nedůvěryhodnou osobou a jeho údajný rodinný život s E. K. neshledala jako dostatečnou záruku. Žalovaná pokračovala, že z přiložených dokumentů k žalobě prohlášených žalobcem za kopie nájemní smlouvy nelze dovodit, že žalobce má zde na území místo pobytu, kde by se mohl zdržovat. Předmětné dokumenty označila za nicneříkající výňatky bez jakékoliv relevance. Žalovaná zkonstatovala, že k posouzení podobnosti žalobce a dcery E. K. není kompetentní, avšak apelovala na žalobce, že pokud je žalobce opravdu otcem, je nejvyšší čas začít respektovat zákony, a dát si svůj pobyt do pořádku. K tomuto především doplnila, že žalobce na území Evropské unie nelegálně pobývá již od roku 2014, svoji pobytovou situaci od té doby neřešil, uváděl nepravdivé údaje o své osobě, po skončení azylového řízení v Německu neodcestoval z území Evropské unie, dopouštěl se trestné činnosti v drogové oblasti a cestování pod falešnou identitou a nyní se dožaduje propuštění, neboť má pocit, že je jeho zajištěním zasahováno do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná dodala, že žalobce i během zajišťovacího řízení měnil svá tvrzení týkající se pobytu.
6. Žalovaná doplnila, že dne 27. 10. 2020 obdržela informaci od Dublinského střediska o tom, že z německé strany byl obdržen souhlas s přijetím žalobce zpět na území Německa a žalovanou v této souvislosti žádá o prodloužení zajištění žalobce do 7. 12. 2020.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhл konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-26/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, byl žalobce zajištěn dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je dublinské nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody, které nastalo dne 8. 10. 2020 v 23:50 hodin. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 10. 2020 žalobu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem dne 11. 11. 2020, č. j. 75 A 27/2020-21, a to tak, že žalobu zamítl. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 11. 2020, č. j. KRPU-167716-52/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 31 dnů. Napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba zajištění žalobce o dalších 38 dnů.
11. Dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí právním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkumává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupného na www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

14. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
15. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
16. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném posouzení alternativ k zajištění, tedy zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této námitce soud poznamenává, že žalovaná se k neaplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyjádřila na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaná především zhodnotila důvěryhodnost žalobce s ohledem na jeho pobytovou minulost a také skutečnost, že žalobce neoznámil žalované adresu místa pobytu, kde by byl hlášen. Rovněž žalobcem tvrzené společné bydliště v Mostě s E. K. a M. F. K. nepovažovala žalovaná za opodstatněné tvrzení, neboť E. K. se svojí dcerou mají hlášený trvalý pobyt v X a žalobce v X rovněž není hlášen. Žalobce také uvedl, že nemá v úmyslu opustit území Evropské Unie a plánuje zde zůstat za každou cenu. Žalovaná rovněž posoudila finanční situaci žalobce a žalobce ani neuvedl žádnou osobu blízkou, jenž by za něj složila finanční záruku. Žalovaná došla k závěru, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území není možná rovněž s ohledem na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť z napadeného rozhodnutí jsou závěry žalované dostatečně zřejmé.
17. Soud se dále zabýval souborem námitek týkajících se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na jeho přítelkyni a dceru, dále že žalovaná nebrala v potaz nejlepší zájem dítěte – dcery žalobce a nedbala toho, že žalobce nemá motivaci opustit území České republiky, když zde chce zůstat se svojí dcerou.
18. Soud k uvedeným námitkám sděluje, že z podkladů obsažených ve správním spise a především z informací poskytnutých samotným žalobcem dospěl soud k závěru, že vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle dublinského nařízení z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života není nepřiměřené. Žalobcem tvrzený partnerský vztah s Evou Košíkovou lze z pohledu zjištěných skutečností Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodnotit toliko jako velice povrchní a nestabilní. Žalobce není především uveden jako otec M. F. K. v rodném listě, kdy E. K. ani nechtěla, aby byl žalobce zapsán do rodného listu dítěte. Rovněž žalobcem tvrzené společné bydliště v Mostě s E. K. a M. F. K. nepovažoval soud za opodstatněné tvrzení, když E. K. má sice v Mostě hlášen přechodný pobyt, ale žalobce neprochází v cizinecké databázi, kde by byl přihlášen k řádnému pobytu na území České republiky a z toho je patrné, že na území České republiky pobývá nelegálně. Z minulosti žalobce je patrné, že se chronicky vyhýbal respektování zákonů a rozhodnutí úřadů a místo svého pobytu neustále měnil, mimo jiné sám vypověděl, že dříve se spolu s E. K. snažili dostat do Velké Británie. Povahu vztahu žalobce s E. K. dokresluje skutečnost, že oznámení o nelegálním pobytu žalobce na území České republiky na policii učinila právě E. K. Soud vzal v úvahu i dopis, jenž E. K. zaslala žalované, v němž uvedla, že žalobce je otcem její dcery a s žalobcem opět otěhotněla. K tomuto soud uvádí, že žalobce je díky své dosavadní historii osobou natolik nedůvěryhodnou, že ani záruka E. K. v daném případě nepřevažuje nad nebezpečím útěku žalobce a maření procesu jeho předání do Německa.

19. Ve světle výše uvedených skutečností nemůže soud přisvědčit ani námitce, že žalovaná svým rozhodnutím nedbala nejlepšího zájmu dítěte. Vzhledem k minulosti žalobce, která s sebou nese chronické nerespektování zákonů, nerespektování rozhodnutí správních orgánů a drogovou kriminalitu, nepřevažuje osobní péče žalobce nad potřebou zajištění. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
20. Nadto soud uvádí, že z německé strany byl přislíben souhlas s přijetím žalobce zpět na území Německa a již i byl naplánován transfer žalobce do Německa na 7. 12. 2020 k čemuž, ale z důvodu žalobcovi žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do Německa nedošlo. Nadto soud uvádí, že E. K., jakožto občanka členského státu Evropské unie, může žalobce se svou dcerou v Německu navštěvovat.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. ledna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)